

af $\frac{3}{5}$ $\text{\$}$ i Hertugdømmernes Marschpenge, men ikke i Marschpengene her. Dette var en Folge af et almindeligt Princip, og da Marschpengene bleve lignede paa vedkommende Landsdele, var Folgen deraf bleven den, at Soldaterne fik ringere Marschpenge her end i Hertugdømmerne, men omvendt var ogsaa Ligningen mindre her end i Hertugdømmerne. Marsagen, hvorfors Marschpengene ikke bleve forhojede for det egentlige Danmark, var den, at man ikke gjerne vilde forhoie Ligningen. Det var iøvrigt et almindeligt Princip, at Forskjellen mellem den gamle og den nye Myntfort blev godtgjort ved Overgangen til Rigsbankpenge i Hertugdømmerne og her, og der habes mangfoldige Exempler paa, at visse Betalinger bleve større i Hertugdømmerne end her, fordi de der beholdt deres ældre Værdi, hvorimod der her kun blev udredet med samme nominelle Beløb i den nedsatte Pengesort.

Juslitsministeren: Jeg maa dog endnu tillade mig at tilføie den Bemærkning, at for Tiden fremtræder meget skarpt den Forskjel, som der er imellem Marschpengene for Slesvigerne og for Soldaterne fra de øvrige Landsdele, derved, at en stor Deel Slesvigerne ligge i Tjeneste i Danmark, og at de Marschpenge, som de faae udbetalte her i Landet, udbetales dem paa samme Tid, som de Øvrige for Kongeriget Udfreyne. Ogsaa af den Grund synes det hensigtsmæssigt, at de Alle faae udbetalt netop lige Meget.

S. Sørensen: Der forekommer mig dog ikke at være nogen Banskfelijkheid ved at regulere denne Sag, uden at man behøver at benytte sig af Brøf, dersom Marschpengene til Slesvigerne bleve udbetalte i Rigsbankpenge. Jeg kan nemlig ikke troe, at Slesvigerne vilde være utilbøielige til at modtage de Penge, som gaae og gjælde her i Danmark, og saa vilde jo dermed hele Banskfelijkheidens være hævet.

Da Ingen videre begjerede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved

1) Lovforslagets § 1:

De ved Forordningen af 20de Juni 1788 § 37 for Landsoldaterne bestemte Marschpenge

forhoies fra 1ste Januar 1852 at regne til $2\frac{3}{5}$ Rbfl. daglig.

ved toges med 34 Stemmer mod 1.

2) Lovforslagets § 2:

Paa een Marschdag regnes 4 Mill. For saavidt det Miletal, Soldaten har at tilbagelægge, ikke gaar op med 4, bliver for den overflydende Beistrækning at godtgjøre ham Marschpenge som for en heel Dag.

ved toges med 36 Stemmer mod 1.

Sagens Overgang til 3die Behandling fattes derpaa under Afstemning og ved toges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Formanden: De Vædringsforslag, der maatte ønskes stillede til 3die Behandling, maa jeg ubede mig inden imorgen Aften.

Den næste Sag paa Dagsordenen er Sagen angaaende Udkast til Lov om Udskrivning til Søkrigstjenesten for 1852*).

Det er til 3die Behandling, denne Sag foretages. Intet Vædringsforslag er fremkommet til denne Behandling. Forslaget sættes under Forhandling i sin Heelhed. Jeg veed ikke, om Noget ønskes at tage Ordet? (Op-hold.) Ellers kunne vi gaar over til Afstemning over Lovforslagets Vedtagelse.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev

Lov

angaaende

Udskrivningen til Søkrigstjeneste for Aaret 1852.

(See Auhang under Nr. LXXVI, Sp. 881.)

vedtaget eenstemmigt med 38 Stemmer.

Formanden: Loven vil derefter blive at tilstille Statsraadet.

Den sidste Sag paa Dagsordenen angaaer Udkast til Lov angaaende visse for Sundheden skadelige Næringsveie. Det er til 1ste Behandling, denne Sag fore-

*) De tidligere Behandlinger af denne Sag findes i Landstingstidenden Sp. 945—46 (1ste Behandling) og Sp. 976 (2den Behandling).